

Sygn. akt III AUa 188/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący -	sędzia Małgorzata Pasek
	sędzia Elżbieta Czaja (spr.) sędzia (del.) Jacek Chaciński
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2019 r. w Lublinie

sprawy A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji A. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 28 stycznia 2019 r. sygn. akt VI U 1184/17

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 188/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał wnioskodawcy A. Ż. prawo do emerytury od dnia 1 października 2017 r. ustalając jej wysokość na kwotę 2041,99 zł brutto miesięcznie. Jednocześnie organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na nieudowodnienie wymaganego okresu pracy w takich warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych w okresie od 2 stycznia 1984 r. do 14 maja 1992 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie A. Ż. od zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia.

A. Ż. urodzony w dniu (...), w dniu 2 października 2017 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o przyznanie prawa do emerytury (wniosek – k. 1-3 akt ZUS). W dniu 9 października 2017 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie emerytury z rekompensatą (wniosek – k. 6 akt ZUS).

Zaskarżoną decyzją pozwany przyznał A. Ż. emeryturę od 1 października 2017 r. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy odmówił ustalenia wysokości emerytury wraz z rekompensatą z tytułu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ na dzień 31 grudnia 2008 r. wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. ZUS nie uznał jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu od 8 stycznia 1970 r. do 10 maja 1972 r. na podstawie świadectwa wystawionego przez (...) S.A. w R., ponieważ podany w świadectwie pracy charakter pracy nie został określony zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Nie uznano także okresu zatrudnienia od 2 stycznia 1984 r. do 8 stycznia 1987 r. i od 30 kwietnia 1986 r. do 14 maja 1992 r. w Zakładach (...), ponieważ powołany charakter pracy jest niezgodny ze stanowiskiem pracy wskazanym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (decyzja – k. 9 akt ZUS).

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w związku z nowo dostarczonymi dokumentami (listy płac za lata 1976-1983), po uprzednim przeliczeniu kapitału początkowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 7 czerwca 2018 r. przeliczył emeryturę A. Ż. od 1 października 2017 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Wyniosła ona 2087,39 zł brutto miesięcznie (decyzja w aktach ZUS bez numeracji kart).

Sąd Okręgowy wskazał, że w okresie od 10 października 1970 r. do 10 maja 1972 r. A. Ż. był zatrudniony w (...) Wytwórni (...) w R. (ostatnio (...) Wytwórni (...) S.A. w R.) na stanowisku pracownika fizycznego w Magazynie (...) w Dziale (...). W okresie od 1 stycznia 1975 r. do 15 lutego 1975 r. pracował na stanowisku malarza. Zajmował się wówczas malowaniem pistoletem z farbą nitro kartonów z aparatami lub skrzyń drewnianych. W okresie od (...) do (...) A. Ż. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po jej zakończeniu powrócił do pracy z dniem 11 sierpnia 1975 r. na stanowisko robotnika magazynowego w Dziale (...). Zajmował się załadunkiem gotowych wyrobów do samochodów. Z dniem 21 września 1979 r. powierzono mu obowiązki robotnika transportu w Wydziale(...). Faktycznie w tym czasie zajmował się odłuszczeniem w tri i freonie na gorąco i na zimno detali do aparatów telefonicznych oraz innych produkowanych w wydziale (...). Z dniem 1 stycznia 1980 r. odwołującemu powierzono obowiązki wytrawiacza detali w Wydziale (...). Nadal wykonywał te same prace. W okresie od 1 listopada 1981 r. do 30 listopada 1983 r. ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku zalewacza form ciśnieniowych, jednak w dalszym ciągu zajmował się myciem detali w trójchloroetylenie (angaze, karty obiegu zmiany, świadectwo pracy, zawiadomienie o powołaniu do odbycia zasadniczej służby wojskowej w aktach osobowych – k. 12, świadectwo pracy – k. 5 akt ZUS I, kserokopia książeczki wojskowej – k. 6 akt ZUS I, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 27, zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 33, 43, zeznania świadków E. S. i B. K. – zapis na płycie CD – k. 43)

Sąd wskazał, że w okresie od 2 stycznia 1984 r. do 30 kwietnia 1986 r. A. Ż. był zatrudniony w Zakładach (...) im. (...) W. w R. w Wydziale (...) – (...) na stanowisku formierza. Produkowano tam części do broni. Wnioskodawca wykonywał formy – modele woskowe i z tworzyw sztucznych, następnie wybijał odlew za pomocą wybijaka, młotka lub młota pneumatycznego. Formy były podgrzewane do temperatury 1000 °C. Ubezpieczony został ponownie zatrudniony w okresie od 8 stycznia 1987 r. do 14 maja 1992 r. na Wydziale(...) na stanowisku malarza wyrobów metalowych. Zajmował się wówczas malowaniem natryskowym na mokro lakierem piecowym wyrobów metalowych. Było to malowanie niezhermetyzowane. Otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. Pracował od 8 do nawet 16 godzin dziennie (umowy o pracę, rozwiązanie umowy o pracę, świadectwa pracy w aktach osobowych – k. 10, zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 33, zeznania świadków K. A., J. M. i W. S. – zapis na płycie CD – k. 33).

Sąd pierwszej instancji, powołując się na treść art. 21 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U.2018 r., poz. 1924) wskazał, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata zaś to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej. Stosownie do art. 23 ust. 1 ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Zgodnie zaś z treścią ust. 2 rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

1. utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r.

- w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;

2. niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;

3. legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;

4. niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd podnosił, że do oceny pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze konieczne jest odwołanie się do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018 r., poz.1270), gdzie wskazano, że rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w art. 32 ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32). Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się natomiast pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 cytowanego rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w niniejszej sprawie bezspornym jest, iż A. Ż. osiągnął wiek emerytalny. Spośród czterech przesłanek nabycia prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, sporny okazał się okres tejsze pracy, albowiem w ocenie ZUS wnioskodawca nie udowodnił wymaganego ustawą 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, iż w okresie 1 stycznia 1975 r. do 15 lutego 1975 r. na stanowisku malarza oraz od 21 września 1979 r. do 30 listopada 1983 r. na stanowisku wytrawiacza detali w Wydziale (...) w ramach zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) w R. (ostatnio (...) Wytwórni (...) S.A. w R.) A. Ż. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Okoliczność tę Sąd ustalił na podstawie zeznań wnioskodawcy, akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w w/w zakładzie oraz zeznań świadków E. S. (zatrudnionego w (...) Wytwórni (...) w R. (ostatnio (...) Wytwórni (...) S.A. w R.) w latach 1972-1991 jako mistrz zmianowy na wydziale (...) i B. K. (zatrudnionego w (...) Wytwórni (...) w R. (ostatnio (...) Wytwórni (...) S.A. w R.) w latach 1973-1992 jako robotnik magazynowy, a później starszy magazynier w magazynie wyrobów gotowych). Sąd w głównej mierze opierał się na dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych wnioskodawcy z tego okresu zatrudnienia. W ocenie Sądu dokumentacja ta była prowadzona na bieżąco i szczegółowo odzwierciedla poszczególne etapy zatrudnienia ubezpieczonego. Dlatego też Sąd nie uznał jako pracy w warunkach szczególnych okresów od 10 października 1970 r. do 10 maja 1972 r. na stanowisku pracownika fizycznego w Magazynie (...) w Dziale (...) oraz od 11 sierpnia 1975 r. do 20 września 1979 r. na stanowisku robotnika magazynowego w Dziale (...). Wnioskodawca nie potrafił wyjaśnić nieścisłości pomiędzy jego zeznaniami a dokumentacją pracowniczą z tego okresu. Także świadek E. S. nie posiadał wiedzy na temat pracy wnioskodawcy w latach 1975-1979. Wskazał, że wnioskodawca podlegał mu dopiero jak przeszedł do pracy do zakładu tarcz numerowych, do (...), tj. od 21 września 1979 r. Jak wskazał odwołujący w zakładzie tarcz numerowych nie było transportu, dlatego Sąd w oparciu o zeznania w/w świadków przyjął, że A. Ż., mimo iż w angażu z 21 września 1979 r. miał wpisane stanowisko robotnika transportu w wydziale obrotu mechanicznego faktycznie do końca zatrudnienia, tj. 30 listopada 1983 r., zajmował się wytrawianiem detali.

Mając powyższe na uwadze Sąd pierwszej instancji uznał, że A. Ż. w okresie od dnia 1 stycznia 1975 r. do dnia 15 lutego 1975 r. (tj. 1 miesiąc i 15 dni) na stanowisku malarza wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A dziale XIV poz. 17 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), tj. lakierowanie ręczne lub natryskowe – niezhermetyzowane, zaś w okresie od dnia 21 września 1979 r. do dnia 30 listopada 1983 r. (tj. 4 lata, 2 miesiące i 10 dni) na stanowisku wytrawiacza detali prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A dziale III, poz. 76, tj. prace w hartowniach i wytrawialniach, praca ocynkowaczy, ocynkowaczy, kadmowa czy oraz galwanizerów – cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem.

Zdaniem Sądu Okręgowego także okres zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) im.(...) W. w R. od 2 stycznia 1984 r. do 30 kwietnia 1986 r. na stanowisku formierza oraz od 8 stycznia 1987 r. do 14 maja 1992 r. na stanowisku malarza wyrobów metalowych należało zaliczyć do prac w warunkach szczególnych. Okoliczność tę Sąd ustalił na podstawie zeznań ubezpieczonego, akt osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia w w/w zakładzie oraz zeznań świadków: K. A. (zatrudnionego w Zakładach (...) im. (...) W. w R. w latach 1982-1994 jako ustawiacz), J. M. (zatrudnionego w Zakładach (...) im.(...) W. w R. w latach 1984-1996 jako lakiernik) i W. S. (zatrudnionego w Zakładach (...) im. (...) W. w R. w latach 1987-1988 jako lakiernik). Z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych, zeznań wnioskodawcy i świadków wynika, iż A. Ż. w pierwszym okresie wykonywał formy – modele woskowe i z tworzyw sztucznych, następnie wybijał odlew za pomocą wybijaka, młotka lub młota pneumatycznego. W drugim okresie zajmował się natomiast malowaniem natryskowym na mokro lakierem piecowym wyrobów metalowych. Było to malowanie niezhermetyzowane. Należało zatem uznać, iż A. Ż. w okresie od dnia 2 stycznia 1984 r. do dnia 30 kwietnia 1986 r. (tj. 2 lata, 4 miesiące) wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A dziale III poz. 23 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), tj. wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów, zaś w okresie od dnia 8 stycznia 1987 r. do dnia 14 maja 1992 r. (tj. 5 lat, 4 miesiące i 7 dni) wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A dziale XIV poz. 17, tj. lakierowanie ręczne lub natryskowe – niezhermetyzowane.

W ocenie Sądu pierwszej instancji także w okresie od 9 czerwca 1997 r. do 14 sierpnia 1997 r. (tj. 2 miesiące, 6 dni) A. Ż. w ramach zatrudnienia w (...) J. S. w R. jako lakiernik, zajmował się lakierowaniem bram, a zatem wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A dziale XIV poz. 17 stanowiącym załącznik do rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983 r., nr 8, poz.43), tj. lakierowanie ręczne lub natryskowe – niezhermetyzowane,

Zdaniem Sądu Okręgowego łączny okres pracy A. Ż. w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 2008 r. wynosi 12 lat, 2 miesiące i 8 dni. Tym samym wnioskodawca nie spełnił warunku przyznania prawa do rekompensaty, ponieważ nie udowodnił wymaganego ustawą 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł ubezpieczony zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając błędne ustalenie, iż w okresie od 10 października 1970 r. do 10 maja 1972 r. oraz od 11 sierpnia 1975 r. do 20 września 1979 r. wnioskodawca nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu A. Ż. podnosił, że we wskazanych wyżej okresach pracował w warunkach szczególnych, co potwierdza stosowne świadectwo z dnia 22 maja 1997 r., jak również zeznania świadka B. K.. Z załączonych do akt sprawy kart płacy i pracy z lat 1975-1979 również wynika fakt, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych, na dowód czego wypłacane były dodatki oznaczone jako (...), czyli uciążliwe (poz. 13 na listach płac).

Wskazując na powyższe zarzuty i okoliczności apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosił o oddalenie złożonego środka odwoławczego jako bezzasadnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i dlatego podlega oddaleniu.

Na wstępie podkreślić należy, iż Sąd drugiej instancji uznał za konieczne uzupełnienie postępowania dowodowego w niniejszej sprawie poprzez dodatkowe przesłuchanie wnioskodawcy w trybie art. 299 k.p.c. w zw. z art. 304 k.p.c. na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych w spornych okresach. Z zeznań strony złożonych na rozprawie w dniu 16 października 2019 r. nie wynikały jednak żadne nowe okoliczności pozwalające na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych niż te poczynione przez Sąd Okręgowy.

Sąd drugiej instancji podzielił zatem w pełni zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Należy zwrócić uwagę, iż apelacja nie zawiera wprawdzie zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa, jednakże z jej treści wynika, iż A. Ż. nie zgadza się z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy oraz dokonanymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy od 10 października 1970 r. do 10 maja 1972 r. oraz od 11 sierpnia 1975 r. do 20 września 1979 r. Zarzuty te nie mogą zostać uwzględnione. Podkreślić należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennym ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej

oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – OSNC 2000, z. 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732).

W ocenie Sądu Apelacyjnego skarżący nie wykazał, aby ustalając stan faktyczny w wyniku przeprowadzonej oceny dowodów, Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia powołanego przepisu. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił okoliczności związane z zatrudnieniem wnioskodawcy w okresie od 10 października 1970 r. do 10 maja 1972 r. w (...) Wytwórni (...) w R. na stanowisku pracownika fizycznego w Magazynie (...) w Dziale(...) oraz w okresie od 11 sierpnia 1975 r. do 20 września 1979 r. na stanowisku robotnika magazynowego w Dziale (...). Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy okoliczność, iż wnioskodawca zajmował wskazane stanowiska wynika z dokumentacji pracowniczej, która jest stosunkowo obszerna i była prowadzona na bieżąco na poszczególnych etapach zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Wytwórni (...). Wnioski o podwyższenie stawki osobistego zaszeregowania, zmianę warunków pracy i płacy, pismo dotyczące przyjęcia wnioskodawcy na okres próbny z 9 października 1970 r. oraz sama umowa o pracę zawierały zaś nazwy stanowisk pracownika fizycznego i robotnika magazynowego w Dziale (...). W umowie o pracę z dnia 11 sierpnia 1975 r. wyraźnie przekreślono pierwotny wpis dotyczący powierzenia A. Ż. obowiązków malarza i wpisano „robotnika magazynowego”, które to stanowisko należy uznać za rzeczywiście, stale zajmowane przez wnioskodawcę z uwagi na brak odmiennych wiarygodnych dowodów. Względem okresu zatrudnienia od 10 października 1970 r. do 10 maja 1972 r. należy podkreślić, iż świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 22 maja 1997 r. nie zostało sformułowane w sposób właściwy, a charakter pracy ubezpieczonego nie odpowiada stanowisku wskazanemu w wykazie A dziale XIV poz. 17 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983 r., nr 8, poz.43). Zatrudnienie w charakterze malarza nie stanowiło zaś o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych. Również otrzymywanie dodatku za pracę w warunkach szkodliwych nie przesądza o faktycznym zatrudnieniu strony w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy w analizowanych okresach. Zeznania świadków także nie potwierdziły faktu wykonywania przez wnioskodawcę prac polegających na lakierowaniu ręcznym lub natryskowym – niezhermetyzowanym, w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd nie kwestionuje, że jako pracownik fizyczny oraz robotnik magazynowy w Dziale(...) A. Ż. mógł wykonywać pewne czynności związane z opisanym wyżej lakierowaniem, jednakże brak było podstaw do przyjęcia, iż wnioskodawca zajmował się tylko takimi pracami. Z zeznań świadka B. K. (który pracował z ubezpieczonym dopiero od 1973 roku, a więc w drugim ze spornych na etapie postępowania apelacyjnego okresów) wynika, że zanim wnioskodawca rozpoczął malowanie sam musiał pobrać farbę z magazynu, przynosił sobie również kartony i skrzynie, które miały być malowane, odwoził do magazynu wyrobów gotowych, jeździł wózkami akumulatorowymi. Malarnia była przy tym oddalona od magazynu o około 200 m. Świadek nie pamiętał, czy odwołujący brał udział w załadunku i wyładunku towaru. Dowody z zeznań innych świadków na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szkodliwych w okresie od 10 października 1970 r. do 10 maja 1972 r. oraz w okresie od 11 sierpnia 1975 r. do 20 września 1979 r. nie zostały natomiast przez ubezpieczonego przedstawione.

Zarzuty apelacji okazały się zatem chybione.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego postępowanie dowodowe wykazało, że w spornych okresach A. Ż. nie wykonywał prac w warunkach szczególnych wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w pełnym wymiarze czasu pracy. W świetle art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2017 r., poz.664 ze zm.) nie przysługuje mu więc prawo do rekompensaty, ponieważ nie posiada 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając to wszystko na uwadze Sąd drugiej instancji na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.